

behavior, and constantly responding the situation "here and now". So, during the common leisure activity a youth opens in themselves and for themselves unknown to them before sides and qualities their own "I".

Selected the important condition for strengthening personal potential of school youth - formation, change or activation of appropriate settings. Under the influence of public opinion is going the formation, the becoming and development of semantic, landing and operating social and educational settings of youth, there is arising the certain attitude to some social phenomenons.

Key words: personality, potential, school youth, socialization.

Отримано 20.04.2015 р.

УДК 316.61:061.2 – 053.6

Л. В. Рень
knilky@mail.ru

СОЦІАЛІЗАЦІЯ МОЛОДІ У ДІЯЛЬНОСТІ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Рень Л. В. Соціалізація молоді у діяльності громадських об'єднань. У статті автор характеризує молодь як особливу соціально-демографічну групу, окреслює вікові завдання молодості, від реалізації яких залежить ефективність соціалізації, та визначає роль і можливості громадських об'єднань у соціалізації даної вікової групи.

Молоддю прийнято вважати соціально-демографічну групу, яка знаходиться на етапі становлення соціальної зрілості. Вікові межі молодості залежать від конкретних історичних умов і можуть коливатися від 16 до 30 років. На міжнародному рівні визнання молоді як окремої вікової спільноти стосується молодих людей 15-24 років (Генеральна Асамблея ООН), а також осіб 10-24 років (Всесвітня організація охорони здоров'я). У вітчизняних нормативно-правових актах віковий діапазон молодості становить 14-35 років. Межі молодіжного віку залежать від соціально-економічного розвитку суспільства, рівня добробуту й культури, умов життя людей. Соціально-проблемне «молодіжне поле» зумовлене негативними чинниками: погіршення життєвого рівня через падіння престижу освіти, складне матеріальне становище не дає можливості здобувати вищу освіту, установка молоді на можливість матеріального благополуччя без участі у продуктивній трудовій сфері,

зниження інтелектуального й загального культурного рівня молодих людей, пошук джерел існування злочинним шляхом.

Успішність соціалізації особистості залежить від виконання на кожному віковому етапі природно-культурних, соціально-культурних та соціально-психологічних завдань. Включення молоді у суспільне життя має двосторонній характер – соціалізація (як прийняття суспільних норм) та ювентизація (як вплив молоді на суспільство, його оновлення за рахунок цього). Варіативність соціалізації молоді у діяльності громадських об'єднань та її наповнення вбачаємо у таких позиціях молоді: молода людина як отримувач послуг; молода людина як учасник громадського об'єднання, волонтер; молода людина як засновник та керівник громадського об'єднання. Ступінь участі молоді у діяльності громадських об'єднань прямо пропорційний соціалізаційним впливам цих інституцій.

Ключові слова: молодь, соціалізація, ювентизація, громадське об'єднання, ресурс, громадянська позиція.

Рень Л. В. Социализация молодёжи в деятельности общественных объединений. В статье автор характеризует молодёжь как особую социально-демографическую группу, определяет возрастные задачи молодости, от реализации которых зависит эффективность социализации, а также роль и возможности общественных объединений в социализации данной возрастной группы.

Молодёжью принято считать социально-демографическую группу, которая находится на этапе становления социальной зрелости. Возрастные рамки молодости зависят от конкретных исторических условий и могут варьироваться от 16 до 30 лет. На международном уровне признание молодёжи как отдельной возрастной общности касается молодых людей 15-24 лет (Генеральная Ассамблея ООН), а также лиц 10-24 лет (Всемирная организация охраны здоровья). В отечественных нормативно-правовых актах возрастной диапазон молодости составляет 14-35 лет. Рамки молодёжного возраста зависят от социально-экономического развития общества, уровня благосостояния и культуры, условий жизни людей. Социально-проблемное «молодёжное поле» обусловлено негативными факторами: ухудшение уровня жизни из-за падения престижа образования, трудное материальное положение не даёт возможности получить высшее образование, установка молодёжи на возможность материального благополучия без участия в продуктивной трудовой сфере, снижение интеллектуального и общего культурного уровня молодых людей, поиск источников существования преступным путём.

Успешность социализации личности зависит от выполнения на каждом возрастном этапе природно-культурных, социально-культурных

и социально-психологических задач. Включение молодёжи в общественную жизнь имеет двусторонний характер – социализация (как принятие общественных норм) и ювентизация (как влияние молодёжи на общество, его обновление за счёт этого). Вариативность социализации молодёжи в деятельности общественных объединений и её наполнение видим в таких позициях молодёжи: молодой человек как получатель услуг; молодой человек как участник общественного объединения, волонтер; молодой человек как основатель и руководитель общественного объединения. Степень участия молодёжи в деятельности общественных объединений прямо пропорциональна социализационному влиянию этих институций.

Ключевые слова: молодёжь, социализация, ювентизация, общественное объединение, ресурс, гражданская позиция.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку української держави характеризується декларуванням необхідності підтримки підростаючого покоління, забезпечення ефективної соціалізації молоді. Молодь – це особлива соціально-демографічна група, що знаходиться на етапі становлення своєї соціальної зрілості; її становище визначається соціально-економічними реаліями держави. Молодь є специфічною спільнотою, оскільки її сутнісні характеристики і риси, на відміну від представників старших поколінь і вікових груп, перебувають у стані формування [4, с. 8]. Вона є прихованим ресурсом та головним агентом соціальних змін у країні.

Традиційно науковці [1, с. 151] виділяють проблеми, що виникають у процесі соціалізації молоді: *соціальні* (визначення ролі та місця молоді у сучасному суспільстві, формування ціннісних орієнтацій молодих людей і їх моральних пріоритетів, становище на ринку праці, забезпечення молоді певного освітнього рівня, політичні орієнтації, електоральна поведінка) та *особистісні* (пошук сенсу життя, професійне самовизначення, кохання, створення власної сім'ї, взаємостосунки з дорослими та однолітками, здоров'я). Важливим складником сучасного соціально-виховного простору виступають громадські об'єднання, що стали окремим інститутом соціалізації, збагачуючи виховний вплив сім'ї та школи, а також можуть сприяти вирішенню як соціальних, так і особистісних проблем молоді.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження сутності процесу соціалізації дітей та молоді у науці представлене досить широко. Зокрема, методологічні підходи до процесу соціалізації підростаючого покоління вивчали О. Балакірева, О. Безпалько, І. Зверева, А. Капська, О. Яременко та ін. Проблеми соціально-педагогічної роботи з дітьми та молоддю в Україні, особливості впливу молодіжного середовища на соціальне становлення особистості, створення сприятливих умов для

оптимізації цього процесу представлені працями Н. Бордовської, М. Гур'янової, М. Євтуха, Г. Лактіонової, Е. Лібанової, Л. Міщик та ін. Особливий інтерес становлять наукові праці М. Галагузової, Р. Литвакової, О. Лісовця, Ю. Поліщука, С. Чернети, М. Шакурової, присвячені вивченню соціально-педагогічної діяльності громадських молодіжних об'єднань. У них наголошується на необхідності врахування новітніх чинників соціалізації для того, щоб процес особистісного становлення нових поколінь відбувався в організованій єдності традиційних і нетрадиційних інститутів соціалізації.

Мета статті – схарактеризувати особливості молоді як соціально-демографічної групи, окреслити вікові завдання молодості, визначити можливості громадських об'єднань у соціалізації даної вікової групи.

Виклад основного матеріалу. На вітчизняних теренах першу спробу виділити молодь як окрему соціально-демографічну групу й об'єкт вивчення пов'язують з працями Т. Лісовського (60-ті роки ХХ ст.), який стверджував, що «молодь – це покоління людей, що проходять стадію соціалізації, засвоюють, а в більш зрілому віці вже опанували, освітні, професійні, культурні та інші соціальні функції; залежно від конкретних історичних умов вікові критерії молоді можуть коливатися від 16 до 30 років» [6, с. 27]. На міжнародному рівні визнання молоді як окремої вікової спільноти (15-24 роки) представлено Генеральною Асамблеєю ООН у 1985 р. Згодом Всесвітня організація охорони здоров'я поняттям «молоді люди» пропонувала об'єднувати осіб віком від 10 до 24 років [1, с. 150].

Враховуючи те, що професійне становлення, яке традиційно вважається підготовкою до дорослого життя, наразі є тривалим, а подекуди і неперервним, віковий період молодості також стає тривалішим. Така тенденція «інфантилізації», «маргіналізації» поступово розповсюджується не лише у професійній сфері, але й у сфері побудови сімейних стосунків: молодь все довше самовизначається, пізніше створює сім'ї. Окреслене дає підстави для встановлення досить тривалого вікового періоду молодості. Це знайшло своє відображення у Законі України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді»: «Молодь, молоді громадяни – це громадяни України віком від 14 до 35 років» [3].

У теорії соціальної роботи молоддю вважається вікова група осіб 18-23 років (юнацький вік) та 23-33 років (власне молодість). Межі молодіжного віку досить рухливі й залежать від соціально-економічного розвитку суспільства, досягнутого рівня добробуту й культури, умов життя людей [8, с. 143].

Наведені положення переконують, що вказаний віковий діапазон молодості не є неоднорідним, що зумовлено віковими та соціальними завданнями. У зв'язку з цим В. Загребін [2] пропонує виділяти у межах молодості вікові групи, які відрізняються за соціальним статусом. Вікова

група 18-24 років представлена, як правило, студентством. Основними завданнями даного віку є професійне самовизначення, первинна професійна соціалізація, становлення громадянської, юридичної та частково економічної відповідальності і самостійності. У цей період закладаються освітньо-кваліфікаційні та розвиваються соціальні, особистісні передумови потенціалу людини. Водночас ця вікова група найменш ресурсозабезпечена, оскільки не має необхідних соціальних позицій, кваліфікаційних навичок, особистісної зрілості, досвіду, економічних ресурсів.

Вікова група 25-30 років представлена переважно молодими спеціалістами, що прагнуть зайняти свої позиції на ринку праці, набути професійного досвіду, отримати додаткову освіту. Завдання даного віку такі: визначення стосовно подальшого сімейного життя, дітей, необхідність стати особистісно зрілими, сформулювати життєві плани.

Вікова група 30-35 років згідно з деякими періодизаціями відноситься до ранньої дорослості. Як правило, вона представлена спеціалістами, які мають певний стаж роботи, досвід, самовизначення у професії. У соціальному плані ці люди мають певні громадянські та особистісні установки, несуть відповідальність за свою сім'ю. З одного боку, вони мають необхідні ресурси, що дозволяють реалізовуватися у різних сферах, проте, через різні суспільні катаклізми змушені існувати в умовах постійної напруги.

Реалізація вікових та соціальних завдань молоддю ускладнюється чинниками сучасного життя, що характеризують соціально-проблемне «молодіжне поле». Окреслені науковцями [8, с. 145] у 2004 р. чинники не втрачають актуальності і нині, серед них: падіння престижу освіти, що не гарантує і не забезпечує гідного життєвого рівня, стабільну роботу зі спеціальності, складне матеріальне становище більшості родин не дає можливості здобути вищу освіту, втрата престижу продуктивної праці і установка молоді на можливість матеріального благополуччя без участі у продуктивній трудовій сфері, зниження інтелектуального й загального культурного рівня молодих людей через їх випадіння з офіційних структур освіти, пошук джерел до існування злочинним шляхом. Вказані чинники посилюються тим, що прискорений темп життя та різноманітність соціальних зв'язків ускладнюють можливість цілісного розуміння світу та свого місця у ньому, втрачаються духовні цілі існування, переважає боротьба за матеріальні блага та соціальний статус, гедоністична спрямованість життя молодих людей.

Водночас молодість – це важливий період соціалізації особистості, від якого значною мірою залежить подальше життя дорослої людини.

Як відомо, соціалізація є двостороннім взаємообумовленим процесом взаємодії людини і соціального середовища, який передбачає її включення у систему суспільних відносин шляхом засвоєння соціального досвіду і самостійного відтворення цих відносин, у ході яких формується

унікальна, неповторна особистість [7, с. 46]. Успішність соціалізації особистості залежить від виконання на кожному віковому етапі природно-культурних, соціально-культурних та соціально-психологічних завдань. Так, вікові завдання молодості як етапу, що охоплює юнацький вік та власне молодість, представлені у таблиці 1 (за І. Зверевою, Г. Лактіоною [8, с. 143-144]).

Таблиця 1

Завдання молодості як вікового етапу

Завдання \ Вік	Юнацький вік	Власне молодість
Природно-культурні	Завершення гармонізації систем організму, стабілізація життєвих сил	Організація здорового способу життя
Соціально-культурні	Адаптація до соціальних ролей і стосунків дорослого; оволодіння знаннями, вміннями, нормами, необхідними для виконання соціальних ролей працівника, студента, сім'янина, військовослужбовця	Формування компетентності в основних сферах життєдіяльності – родині, соціумі; вміння досягати поставленої мети
Соціально-психологічні	Формування почуття ідентичності й індивідуальності, здатності до інтимної психологічної близькості, самоствердження через самореалізацію у взаєминах з особами іншої статі, відповідність соціальним ролям, що виконуються	Формування почуття заповзятливості та ефективності в сімейній і трудовій сферах, а також у міжособистісних стосунках, подолання кризи, що можлива у тридцять років

Невиконання того чи іншого завдання спричиняє проблеми у подальшій соціалізації, може стати причиною негативних проявів у поведінці, зниження якості життя людини загалом. Аналіз соціально-культурних та соціально-психологічних завдань на віковому етапі молодості доводить, що соціалізація молоді передбачає не просто пасивне відображення дійсності, соціальних умов та суспільних впливів, оскільки таке тлумачення зводиться насамперед до вироблення механізму адаптації, конформізму, повторення у кожному поколінні заданих наперед рис, знань, властивостей, що навряд чи сприяло б суспільному прогресові. Окреслене переконує у необхідності розвивати у молодих людей прагнення до пізнання нового, активність, творчість.

Усвідомлення значущості соціалізації молоді для суспільного розвитку спонукало науковців до вивчення молоді як окремого наукового об'єкту, з чим пов'язане виникнення науки ювенології (юнології). Поряд з соціалізацією дослідники говорять про ювентизацію як зміни, що вносяться молодим поколінням у суспільні відносини. Відповідно включення молоді у суспільне життя має двосторонній характер – соціалізація (як прийняття суспільних норм) та ювентизація (як вплив молоді на суспільство, його оновлення за рахунок цього). Оптимальним

способом співвідношення соціалізації та ювентизації є соціальна ініціатива, коли молодь не просто пристосовується до суспільства, а й стає суб'єктом соціальної діяльності, що робить молодь не тільки глядачем, а й автором певних подій, каталізатором у розвитку суспільства [6, с. 29].

Як вважає С. Оленич [5, с. 115], соціалізацію не можна зводити лише до механічного накладання на молодь готових соціальних форм, до простої взаємодії або тільки до суми зовнішніх впливів макро- і мікросередовища. Це процес цілісного формування, виховання та становлення молоді як особливої соціальної групи на основі того кола суспільних відносин, у які вона включається за допомогою усіх видів своєї суспільно значущої життєдіяльності. Молодь не тільки і не стільки є об'єктом впливу з боку суспільства та його суспільних інституцій, вона є активним суб'єктом соціального життя.

У зв'язку з цим звернемося до теорії американського антрополога М. Мід, яка вивчала еволюцію способів взаємодії поколінь у сфері трансляції соціального і культурного досвіду. З точки зору дослідниці, в історії суспільства наявне послідовне становлення трьох типів культур – постфігуративна, кофігуративна, префігуративна. Постфігуративна культура – це традиційне суспільство, де зміни відбуваються повільно, покоління дублюють життя одне одного; молодь орієнтується на досвід старших поколінь без нововведень. Однак така передача досвіду виявляється недостатньою. Кофігуративна культура представлена сучасним суспільством, де відбуваються швидкі зміни, і більш важливим стає орієнтація на досвід сучасного покоління, а вплив однолітків відіграє більш значну роль, ніж вплив батьків. Префігуративну культуру М. Мід вбачає у суспільстві майбутнього, де швидкі зміни вимагатимуть творчості від індивідів, тому буде взаємонавчання дітей та дорослих. Зазначимо, що певні риси префігуративної культури вже простежуються нині.

Враховуючи ключові позиції даної теорії, зазначимо, що сучасний тип культури (кофігуративна) підвищує значущість впливу однолітків на розвиток особистості, а відтак – молодіжних ініціатив, а культура майбутнього (префігуративна) взагалі підкреслює роль молоді у подальшій еволюції суспільства. Тому сучасна соціокультурна ситуація вимагає розвитку у молоді якостей ініціативного, самостійного суб'єкта, здатного усвідомлювати та відстоювати свою позицію, права, будувати продуктивні взаємовідносини. У цьому процесі важливого значення набуває діяльність молодіжних громадських об'єднань, які, на думку Г. Шкутько [9], є чинниками позитивної соціалізації молоді, що зумовлено такими причинами:

- молодь існує у суспільстві не як самоізолювана субстанція, а як соціальна група, що пов'язана із суспільством, бере участь у суспільному житті й вступає у певні суспільні відносини;

- молодіжні громадські об'єднання постають як інститут соціалізації молоді, у якому учасники здобувають необхідні навички, досвід суспільної діяльності, визначають для себе соціальні орієнтири;

- молодіжні громадські об'єднання зазвичай є партнерами держави щодо реалізації державних і регіональних програм соціальної підтримки молоді, що сприяє самореалізації молоді й викликає необхідність аналізу ефективності реалізації цих програм в межах об'єднань.

Зважаючи на викладені вище положення, варіативність соціалізації молоді у діяльності громадських об'єднань та її наповнення вбачаємо у таких можливих позиціях молоді:

- молода людина як отримувач послуг (консультування, соціально-правовий захист, гуманітарна допомога, організація дозвілля, надання проблемі суспільного розголосу шляхом поширення інформації у ЗМІ);

- молода людина як учасник громадського об'єднання, волонтер (самореалізація через участь у різних проектах, у тому числі надання послуг іншим);

- молода людина як засновник та керівник громадського об'єднання (розробка та впровадження власних проектів, спрямованих на покращення різних сфер життя населення).

Ступінь участі молоді у діяльності громадських об'єднань прямо пропорційний соціалізаційним впливам цих інституцій, адже вони створюють умови для вибору сфери діяльності, самореалізації молодих людей, сприяють набуттю ними певних навичок, формують активну громадянську позицію та віру у власні сили й потенціал для втілення позитивних суспільних змін.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підводячи підсумки, хочемо акцентувати увагу, що становлення громадянського суспільства у державі неможливе без активної участі підростаючого покоління, що посилює необхідність пошуку шляхів ефективної соціалізації молоді. Громадські об'єднання є особливим соціальним ресурсом, що позитивно впливає на засвоєння індивідом системи знань, норм та цінностей і дає можливість функціонувати як повноправному члену суспільства. Подальшого вивчення потребують питання виявлення інтересів молоді, що можуть забезпечуватися громадськими об'єднаннями, обізнаності молоді щодо громадських організацій регіонального рівня та участі у їхній діяльності.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія для фахівців соціальної сфери / [за ред. І.Д. Зверєвої]. – Київ, Сімферополь: Універсум, 2012. – 536 с.

2. Загребин В.В. Подходы к определению категории «молодёжь» [Электронный ресурс] / В.В. Загребин // Концепт. – 2014. – № 2. – Режим доступа: <http://e-kon-sept.ru/2014/14030.htm>. – Назва з екрану.
3. Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2998-12>. – Назва з екрану.
4. Лібанова Е.М. Молодь та молодіжна політика в Україні: соціально-демографічні аспекти / Е.М. Лібанова. – К.: Інститут демографії та соціальних досліджень ім. М.В. Птухи НАН України, 2010. – 248 с.
5. Оленич С. Об'єктивні та суб'єктивні чинники становлення молоді в системі суспільних відносин сучасної України / С. Оленич // Вісник НТУ «Київський політехнічний інститут». Філософія. Психологія. Педагогіка. – 2009. – № 2. – С. 113-117.
6. Социология молодежи: учебник / [под ред. проф. В.Т. Лисовского]. – СПб : Изд-во С.-Петербургского университета, 1996. – 460 с.
7. Соціальна педагогіка: підручник / [за ред. А.Й.Капської]. – [4-е вид.]. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 488 с.
8. Соціальна робота в Україні: навч. посіб. / [Зверева І.Д., Безпалько О.В., Харченко С.Я. та ін.]; за заг. ред.: І.Д. Зверєвої, Г.М. Лактіонової. – К.: ДЦССМ, 2004. – 256 с.
9. Шкутько Г.Г. Роль громадських об'єднань у процесі соціалізації студентської молоді / Г.Г. Шкутько // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2011. – № 5 (216). – С. 168-172. – (серія: Педагогічні науки).

Spysok vykorystanyh dzherel

1. Enciklopedija dlja fahivciv social'noї sferi / [za red. I.D. Zverevoї]. – Kiїv, Simferopol': Universum, 2012. – 536 s.
2. Zagrebin V.V. Podhody k opredeleniju kategorii «molodjosh'» [Jelektronnyj resurs] / V.V. Zagrebin // Koncept. – 2014. – № 2. – Rezhim dostupa: <http://e-kon-sept.ru/2014/14030.htm>. – Nazva z ekranu.
3. Zakon Ukraїni «Pro sprijannja social'nomu stanovlennju ta rozvitku molodi» [Elektronnij resurs]. – Rezhim dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2998-12>. – Nazva z ekranu.
4. Libanova E.M. Molod' ta molodizhna politika v Ukraїni: social'no-demografichni aspekti / E.M. Libanova. – K.: Institut demografii ta social'nih doslidzhen' im. M.V. Ptuhi NAN Ukraїni, 2010. – 248 s.
5. Olenich S. Ob'ektivni ta sub'ektivni chinniki stanovlennja molodi v sistemi suspil'nih vidnosin suchasnoї Ukraїni / S. Olenich // Visnik NTU «Kiїvs'kij politehniknij institut». Filosofija. Psihologija. Pedagogika. – 2009. – № 2. – S. 113-117.
6. Sociologija molodezhi: uchebnik / [pod red. prof. V.T. Lisovskogo]. – SPb : Izd-vo S.-Peterburgskogo universiteta, 1996. – 460 s.

7. Social'na pedagogika: pidruchnik / [za red. A.J.Kaps'koï]. – [4-e vid.]. – K.: Centr uchbovoï literaturi, 2009. – 488 s.
8. Social'na robota v Ukraïni: navch. posib. / [Zvereva I.D., Bezpal'ko O.V., Harchenko S.Ja. ta in.]; za zag. red.: I.D. Zverevoï, G.M. Laktionovoï. – K.: DCSSM, 2004. – 256 s.
9. Shkut'ko G.G. Rol' gromads'kih ob'ednan' u procesi socializacii students'koï molodi / G.G. Shkut'ko // Visnik Lugans'kogo nacional'nogo universitetu imeni Tarasa Shevchenka. – 2011. – № 5 (216). – S. 168-172. – (serija: Pedagogichni nauki).

Ren L. V. The youth socialization in the activity of the public institutions. In the article the author characterizes youth as a special social and demography group, describes youth age tasks, which influence the efficiency of socialization, and defines role and potentialities of public institutions in socialization this age grope.

It is assumed that youth is social and demography group, that is at the stage of becoming social maturity. The age limits depend on concrete historical conditions and may range from 16 to 30 years. At the international level the recognition youth as a separate community concerns the young people 15-24 years (UN General Assembly) and persons 10-24 years (World Health Organization). In Ukrainian normative acts age scope of youth is 14-35 years. The limits of young age depend on the social and economic development of society, the level of well-being and culture, condition of people life. The social-problem field is determined such factors: worsening of life level caused by falling of education prestige, difficult financial situation doesn't allow to get higher education, youth attitude as for possibility of financial well-being without participation in productive work sphere, decline intellectual and general level of young people, search sources of existence by criminal way.

The success of socialization depends on fulfilment the natural and cultural, social and cultural, social and psychological tasks on every age psychological stage. The inclusion youth in social life has bilateral character – socialization (as taking social norms) and juvenilisation (as youth influence over the society and determined by that its renewal). The variety of socialization in the activity of the public institutions and its content filling we consider in such youth positions: the young man as a recipient of services; the young man as a participator of the public institution, volunteer; the young man as a founder and manager of the public institution. The degree of youth participation in the activity of the public institutions is directly proportional to the socialization influences these institutions.

Key words: youth, socialization, juvenilisation, public institution, resource, civic position.

Отримано 13.04.2015 р.